

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.882 van 22 december 2000
in de zaak A. 85.383/IX-1911.**

In zake : Gaston DEDEKEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. STORME,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Verenigingstraat 28

tegen :

het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter
(UMC Sint-Pieter),
dat woonplaats kiest bij
advocaat Ph. LEVERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Clementinestraat 3.

verzoekende partij in tussenkomst :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Administratie der Pensioenen,
gevestigd te BRUSSEL,
Financietoren, bus 31,
Kruidtuinlaan 50.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Gaston DEDEKEN
op 12 juli 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring
te vorderen van :

- "1. De beslissing van 27 april 1999 om verzoeker :
 - a) in disponibiliteit te plaatsen vanaf 1 juli 1999
wegens opheffing van betrekking (hiernagenoemd
'eerste onderdeel van de eerste bestreden
beslissing').
 - b) gezien zijn indisponibiliteitstelling, op rust te
plaatsen met ingang van 1 oktober (lees : 1 juli)
1999 (hiernagenoemd 'tweede onderdeel van de eerste
bestreden beslissing').
2. Voor zover als nodig, de beslissing van 13 april
1999 tot vaststelling van het nieuwe kader van de

- laboratoria en tot opheffing van het ambt van verzoeker (functie van laboratoriuminspector) (hiernagenoemd 'tweede bestreden beslissing').
3. Louter voor zover als nodig, de beslissing van het UMC Sint-Pieter tot invoering van de mogelijkheid tot disponibiliteit wegens opheffing of intrekking van de betrekking in het belang van de dienst in art. 37 e.v. van het Algemeen reglement voor statutair personeel van de ziekenhuisvereniging van het UMC Sint-Pieter, onder punt 3. Deze beslissing is van onbekende datum, doch werd eerst in werking gesteld door een beslissing van 13 april 1999, tot vaststelling van een 'Bijzonder reglement betreffende de indisponibiliteitstelling door opheffing van betrekking van het statutair personeel van het UMC Sint-Pieter'";

Gelet op het arrest nr. 84.308 van 21 december 1999 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 27 april 1999 van de raad van bestuur van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter waarbij Gaston DEDEKEN met ingang van 1 juli 1999 in ruste wordt gesteld en waarbij de vordering tot schorsing voor het overige wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend op 21 januari 2000 door de verwerende partij;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 28 april 2000;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2000 die de tussenkomst van de Administratie der Pensioenen toelaat, "onder voorbehoud dat zij inderdaad het door haar omschreven belang heeft";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memories van de verzoekende partij in tussenkomst en van verzoeker;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de beschikking van 9 mei 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. STORME, die verschijnt voor verzoeker, van advocaten Ph. LEVERT en J. GHYSELS, die verschijnen voor de verwerende partij, en van eerste attaché van financiën B. GULDEMONT, die verschijnt voor de verzoekende partij in tussenkomst;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker, die geboren is op 28 januari 1939, wordt op 6 maart 1962 door de commissie van openbare onderstand van Brussel tijdelijk aangesteld als laboratoriumtechnicus in het Universitair Ziekenhuis Sint-Pieter te Brussel. Op 27 oktober 1964 wordt hij in dat ambt van laboratoriumtechnicus vast benoemd. Op 15 juni 1971 wordt hem met terugwerkende kracht tot 15 juni 1965 op persoonlijke titel de graad van laboratoriuminspecteur toegekend.

1.2. Met ingang van 1 januari 1996 wordt verzoeker overgeplaatst naar het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter, een vereniging opgericht overeenkomstig hoofdstuk XII van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna de OCMW-wet genoemd).

1.3. Artikel 37 van het algemeen reglement voor het statutair personeel van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter bepaalt dat de personeelsleden van de ziekenhuisvereniging "onder de voorwaarden gesteld bij bijzonder reglement" in disponibiliteit kunnen worden gesteld :

- "1. wegens ziekte of gebrekkigheid waaruit geen definitieve dienstongeschiktheid ontstaat, maar die aanleiding geeft tot afwezigheden waarvan de duur deze van het verlof wegens ziekte of gebrekkigheid overschrijdt;
- 2. wegens persoonlijke aangelegenheden;
- 3. wegens opheffing of intrekking van de betrekking in het belang van de dienst".

Het betreft de derde bestreden beslissing, waarvan verzoeker met de onderhavige vordering "louter voor zover als nodig" de nietigverklaring vraagt in

zoverre ze betrekking heeft op de disponibiliteit wegens opheffing of intrekking van de betrekking in het belang van de dienst, uitgevoerd door het zogenaamd "bijzonder reglement" aangenomen op 13 april 1999 zoals vermeld sub 1.4. hierna.

1.4. Op 13 april 1999 besluit de raad van bestuur van de verwerende partij :

"- om de functies van laboratoriuminspecteurs in het kader van de diensten van klinische biologie af te schaffen met inwerkingtreding vanaf 1 juli 1999,
- het nieuwe kader van de laboratoria van klinische biologie aan te nemen, en stelt de inwerkingtreding ervan vast op 1 juli 1999,
- het bijzonder reglement aan te nemen betreffende de indisponibiliteitstelling door opheffing van betrekking".

Het betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan verzoeker "voor zover als nodig" de nietigverklaring vordert in zoverre ze de "opheffing van (zijn) ambt" en van de "vaststelling van het nieuwe kader van de laboratoria" inhoudt.

1.5. Op 27 april 1999 besluit de raad van bestuur van de verwerende partij, onder verwijzing naar zijn voormeld besluit van 13 april 1999 en naar het voormeld bijzonder reglement betreffende de indisponibiliteitstelling door opheffing van de betrekking en onder de overwegingen "Gelet op de onmogelijkheid waarin het U.M.C. Sint-Pieter zich bevindt om de laboratoriuminspecteurs voor evenwaardige functies binnen het ziekenhuis aan te stellen ..." en "Overwegende de respectievelijke leeftijden van de door deze maatregel betrokken laboratoriuminspecteurs", verzoeker in ruste te stellen op 1 juli 1999.

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij vraagt dat deze zaak alsmede de zaak A. 85.384/IX-1912, CLAESSENS, met toepassing van artikel 92 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, samen met soortgelijke Franstalige zaken naar de algemene vergadering van de afdeling administratie zou worden verwezen, ten einde de eenheid van de rechtspraak te vrijwaren;

2.1.2. Overwegende dat louter het feit dat voor verschillende kamers van de Raad van State zaken aanhangig zijn waarin dezelfde rechtsvragen aan de orde zijn niet volstaat om die zaken naar de algemene vergadering van de afdeling administratie te doen verwijzen, ten einde de eenheid van de rechtspraak te vrijwaren; dat het anders zou zijn indien de verschillende kamers over diezelfde rechtsvragen reeds andere standpunten hadden ingenomen of op het punt stonden aan te nemen; dat in dezen die hypothese zich niet voordoet aangezien bij de Franstalige VIe kamer weliswaar ook beroepen aanhangig zijn waarin dezelfde middelen worden aangevoerd als in deze zaak; dat die kamer, ook in het administratief kort geding, echter nog geen stelling heeft genomen over wat in deze zaak het eerste middel uitmaakt, welk middel de IXe kamer bij arrest nr. 84.308, van 21 december 1999, als ernstig heeft beoordeeld; dat aan de vraag van de verwerende partij geen gevolg dient te worden gegeven;

2.2.1. Overwegende dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Pensioenen, met een verzoekschrift van 28 april 2000, ondertekend namens de minister door de directeur-generaal van de Administratie der Pensioenen van het ministerie van Financiën, gevraagd heeft om in de debatten tussen te mogen komen, hetgeen bij beschikking van 5 juni 2000 werd toegestaan "onder voorbehoud dat zij inderdaad het door haar omschreven belang heeft";

2.2.2. Overwegende dat de verzoekster in tussenkomst zich beroept op haar belang bij een correcte toepassing van de wetgeving inzake pensioenen, die tot de bevoegdheid van de minister van Pensioenen behoort; dat zij ook stelt dat het "beheer" van de betrokken pensioenen aan haar is toevertrouwd, zonder te preciseren waarin dat beheer bestaat; dat zij nadat haar tussenkomst voorwaardelijk werd toegelaten geen verdere verduidelijkingen meer heeft verstrekt over haar belang bij de tussenkomst;

2.2.3. Overwegende dat het belang dat de hogere overheden er bij hebben dat de wetten en andere van hen uitgaande regelingen correct worden toegepast door de lagere overheden of door de Raad van State, geen rechtstreeks belang uitmaakt dat een tussenkomst in een voor de Raad van State hangende individuele rechtszaak kan rechtvaardigen; dat de hogere overheden tegenover de lagere overheden trouwens over andere middelen beschikken om een correcte toepassing van de wetgeving te verzekeren; dat ter zake de verwijzing naar het beheer van de betrokken pensioenen te vaag is, terwijl overigens niet goed wordt ingezien hoe een niet-vervroegde oppensioenstelling van verzoeker, wat hij in feite nastreeft, nadelig zou kunnen zijn voor de Administratie der Pensioenen; dat de vraag tot tussenkomst niet ontvankelijk is en de memorie ingediend door de genoemde administratie uit de debatten moet worden geweerd;

2.3.1. Overwegende dat, nadat het arrest waarbij de eerste bestreden beslissing werd geschorst aan verzoeker werd betekend en hem er daarbij werd op gewezen dat hij krachtens artikel 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State over een termijn van dertig dagen beschikte om een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging in te dienen met betrekking tot de beslissingen ten aanzien waarvan de vordering tot schorsing was verworpen, verzoeker binnen de voorgeschreven

termijn geen dergelijk verzoek heeft ingediend, zodat hij op grond van artikel 17, § 4ter, van de voornoemde gecoördineerde wetten wordt vermoed afstand te hebben gedaan van zijn beroep voor zover het die beslissingen - de tweede en de derde bestreden beslissing- als voorwerp heeft; dat het annulatieberoep derhalve slechts dient te worden onderzocht voor zover het de nietigverklaring beoogt van de beslissing van 27 april 1999 van de raad van bestuur van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter waarbij verzoeker met ingang van 1 juli 1999 in ruste wordt gesteld;

2.4.1. Overwegende dat de verwerende partij na het advies van het bevoegde lid van het auditoraat te hebben aanhoord, vraagt om de in dat advies uitgedrukte stellingnames - die volgens haar nieuwe gegevens inhouden ten opzichte van wat reeds in het auditoraatsverslag was neergeschreven - te mogen beantwoorden; dat zij vraagt met dat oogmerk de debatten te heropenen en kennis te krijgen van de geschreven versie van dat advies;

2.4.2. Overwegende dat artikel 29, vierde en vijfde lid, van het Regentsbesluit van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, als volgt luidt :

"Aan het einde van de debatten, geeft het lid van het auditoraat verslaggever zijn advies over de zaak.
De voorzitter van de kamer verklaart daarna de debatten voor gesloten en houdt de zaak in beraad.";

2.4.3. Overwegende dat volgens die tekst het bevoegde lid van het auditoraat ter terechtzitting als laatste het woord neemt en niet voorzien is in de mogelijkheid voor de partijen om nadien nog te repliceren op het advies; dat de beginselen van een eerlijke procesvoering weliswaar vereisen dat de in het geding zijnde partijen kennis kunnen nemen van de feitelijke en

juridische gegevens die worden voorgelegd, ook door een onafhankelijk magistraat, en deze kunnen betwisten; dat dit recht echter niet te kort gedaan wordt wanneer die gegevens reeds in een ander processtuk naar voren werden gebracht, de partijen er kennis van hebben genomen en erover stelling hebben kunnen nemen;

2.4.4. Overwegende dat volgens de gewone procedure-regeling voor de afdeling administratie, het lid van het auditoraat een verslag over de zaak opmaakt waarin het zijn opinie uit over het al dan niet gegrond zijn van het beroep; dat de partijen de conclusies van dat verslag kunnen betwisten in een laatste memorie; dat indien het lid van het auditoraat in zijn advies ter terechtzitting dan de conclusie van zijn verslag handhaaft, eventueel zelfs met toevoeging van enige commentaar of nadere uitleg, toegespitst op hetgeen nog in de laatste memories werd aangevoerd, er geen aanleiding bestaat om daarna de partijen ter terechtzitting nog het woord te verlenen; dat het enkel anders zou kunnen zijn indien het auditoraat in zijn advies een ander standpunt zou huldigen dan in zijn verslag, of dat standpunt zou steunen op nieuwe, niet door de partijen gekende feitelijke of juridische gegevens;

2.4.5. Overwegende dat in deze zaak het door de verwerende partij betwiste standpunt van het auditoraat betrekking heeft op de vraag of een regeling van indisponibiliteitstelling bij opheffing van betrekking, ingesteld door een OCMW of door een vereniging zoals de verwerende partij er een is, beschouwd moet worden als een "pensioenregeling" en uit artikel 128, § 1, gecombineerd met artikel 42, negende lid, van de OCMW-wet dan volgt dat zij dezelfde moet zijn als die van het OCMW van de gemeente waar de zetel van de vereniging gevestigd is; dat -afgezien van de vaststelling dat daaromtrent dit arrest geen stellingname bevat- de verduidelijkingen die in het uitgesproken advies werden

uiteengezet in wezen geen nieuwe juridische onderbouw verstrekken aan dat standpunt, dat op zichzelf ongewijzigd is gebleven; dat op de vraag van de verwerende partij niet kan worden ingegaan;

3. Over de ontvankelijkheid.

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in een eerste exceptie opwerpt dat, in zoverre ze gericht is tegen verzoekers indisponibiliteitstelling, de vordering onontvankelijk is omdat verzoeker niet in disponibiliteit werd gesteld wegens opheffing van zijn betrekking, maar met ingang van 1 juli 1999, datum waarop die opheffing van betrekking uitwerking kreeg, onmiddellijk in ruste werd gesteld, zulks overeenkomstig artikel 6 van het bijzonder reglement betreffende de indisponibiliteitstelling door opheffing van de betrekking, dat als volgt luidt :

"De statutaire personeelsleden kunnen niet in disponibiliteit worden gesteld of in disponibiliteit blijven voor om het even welke reden, indien ze aan de wettelijke voorwaarden voldoen om hun pensioen te verkrijgen.";

3.1.2. Overwegende dat de exceptie gegrond is; dat ze echter een zuiver formele draagwijdte heeft aangezien verzoeker in zijn annulatiemiddelen stelt dat de beslissing om hem in ruste te stellen maar mogelijk was door de toepassing van de door de verwerende partij uitgevaardigde reglementering over indisponibiliteitstelling door opheffing van betrekking; dat de vraag of hij dit terecht doet tot de grond van de zaak behoort;

3.2.1. Overwegende dat de verwerende partij ook opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre ze "louter voor zover als nodig" de nietigverklaring beoogt van de derde bestreden beslissing; dat zij betoogt dat verzoeker het aan de Raad van State overlaat

om het voorwerp van de vordering te bepalen terwijl hij dat zelf met de nodige precisie dient te doen, en dat verzoeker tegen de voornoemde beslissing geen enkel middel aanvoert zodat ook uit de middelen niet kan worden afgeleid dat de nietigverklaring van die beslissing tot het voorwerp van de vordering dient te worden gerekend;

Overwegende dat uit de verdere uiteenzetting van de verwerende partij moet worden afgeleid dat de exceptie in werkelijkheid de tweede en niet de derde bestreden beslissing betreft, namelijk die waarbij het nieuwe kader van de laboratoria wordt vastgesteld en de betrekking waarvan verzoeker titularis is wordt afgeschaft; dat zij stelt dat het hier niet om reglementaire handelingen gaat waarvan de onwettigheid te allen tijde kan worden opgeworpen met toepassing van artikel 159 van de Grondwet;

3.2.2. Overwegende dat nu verzoeker niet de voortzetting van het geding gevraagd heeft ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, op de exceptie niet moet worden ingegaan; dat de vraag of de tweede bestreden beslissing van reglementaire aard is en of verzoeker er de onwettigheid van kan aanvoeren ter staving van zijn beroep tegen de eerste bestreden beslissing niet relevant is; dat, immers, verzoeker geen middel aanvoert betreffende de wettigheid van de opheffing van zijn betrekking; dat hij wel betwist dat die opheffing aanleiding kan geven tot zijn indisponibiliteitstelling en naderhand pensionering op grond van het zogenaamd "bijzonder reglement betreffende de indisponibiliteitstelling door opheffing van betrekking" waarvan hij wel de wettigheid betwist; dat uit het weglaten van een betrekking op de personeelsformatie niet zonder meer kan worden besloten dat de titularis ervan zijn functie verliest, tenzij zulks volgt uit een bijzondere bepaling met reglementair karakter, zoals de derde bestreden beslissing er een is;

3.3.1. Overwegende dat de verwerende partij ook nog opwerpt dat de vordering eveneens onontvankelijk is in zoverre verzoeker in één verzoekschrift meer dan één beslissing bestrijdt; dat zij betoogt dat de tweede -lees derde- bestreden beslissing een reglement betreft waarvan de wettigheid los van de eerste bestreden beslissing moet worden beoordeeld en dat de drie bestreden beslissingen moeilijk als samenhangend beschouwd kunnen worden, te meer daar ze niet het resultaat zijn van eenzelfde procedure; dat ze besluit dat de vordering enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing in zoverre die de inruststelling van verzoeker inhoudt;

3.3.2. Overwegende dat om dezelfde redenen als die welke gelden voor de tweede exceptie, de derde exceptie niet meer moet worden behandeld; dat echter de omstandigheid dat verzoeker niet meer de nietigverklaring kan verkrijgen van de derde bestreden beslissing hem het recht niet kan ontzeggen om met het oog op de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waarbij hij in ruste wordt gesteld omdat hij na in beschikbaarheid te zijn gesteld aan de voorwaarden voldoet om onmiddellijk gepensioneerd te worden, bij wijze van exceptie de onwettigheid te doen gelden van die derde bestreden beslissing, die reglementair van aard is, wat verzoeker binnen het raam van zijn eerste annulatiemiddel doet; dat geen rechtsregel of -beginsel verbiedt dat wie niet of op niet ontvankelijke wijze de rechtstreekse nietigverklaring heeft gevraagd van een reglementsbevestiging welke hem geeft, hoewel hij dat had kunnen doen, het recht verbeurt om te vragen dat de rechter die bevestiging buiten toepassing verklaart overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste annulatiemiddel de schending aanvoert van de artikelen 42 en 128 van de OCMW-wet en van artikel 38 van het koninklijk besluit van 26 december 1938 betreffende de pensioenregeling van het gemeentepersoneel; dat hij betoogt dat de verwerende partij wat de indisponibiliteitstelling van haar statutair personeel betreft niet mag afwijken van de regels die gelden voor het statutair personeel van het OCMW van Brussel, dat artikel 37 van het algemeen reglement voor het statutair personeel van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter daar wel van afwijkt en bijgevolg op grond van de artikelen 42 en 128 van de OCMW-wet buiten toepassing dient te blijven zodat verzoeker onwettig "in disponibiliteit" is gesteld; dat verzoeker toelicht dat de personeelsleden van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter krachtens artikel 128 van de OCMW-wet hetzelfde administratief statuut hebben als de personeelsleden van het OCMW van Brussel, dat laatstgenoemden op hun beurt krachtens artikel 42, vijfde lid, van de OCMW-wet in beginsel hetzelfde administratief statuut hebben als de personeelsleden van de stad Brussel, met dien verstande dat de raad voor maatschappelijk welzijn in de bij artikel 42, zesde lid, van de OCMW-wet bepaalde gevallen afwijkingen van dat statuut kan vaststellen; dat de mogelijkheid om afwijkingen vast te stellen echter niet bestaat voor aangelegenheden die, zoals de indisponibiliteitstelling van het personeel, onder de pensioenregeling vallen, vermits artikel 42, negende lid, van de OCMW-wet bepaalt dat de pensioenregeling van het gemeentepersoneel van toepassing is op het personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn; dat artikel 35 van het koninklijk besluit van 26 december 1938 betreffende de pensioenregeling van het gemeentepersoneel de gemeenten weliswaar de mogelijkheid verleent om een disponibiliteitsregeling voor hun personeel in te voeren, doch de stad Brussel geen regeling heeft vastgesteld die de indisponibiliteitstelling van

haar personeel wegens opheffing van de betrekking mogelijk zou maken; dat ook het OCMW van Brussel geen dergelijke regeling heeft vastgesteld; dat verzoeker besluit dat, wanneer het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter in artikel 37 van het algemeen reglement voor het statutair personeel wel een dergelijke regeling heeft vastgesteld, het een onwettigheid begaan heeft die met zich brengt dat de desbetreffende bepaling buiten toepassing moet blijven;

4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het middel niet ontvankelijk is omdat het gericht is tegen de zogenaamde beslissing om verzoeker in disponibiliteit te stellen, terwijl, zoals reeds werd uiteengezet met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering, verzoeker niet in disponibiliteit, maar onmiddellijk op pensioen is gesteld; dat volgens de verwerende partij aldus het middel gericht is tegen een "onbestaande handeling"; dat zij voorts laat gelden dat het middel ook niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang, doordat verzoeker ambtshalve gepensioneerd werd, niet door het effect van de invoering van een stelsel van indisponibiliteitstelling door opheffing van betrekking, maar vanwege de bepalingen van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen; dat zij er ook op wijst dat verzoeker de beslissing van 13 april 1999 van de raad van bestuur niet op een ontvankelijke wijze heeft aangevochten, waardoor hij de onwettigheid van die beslissing bij toepassing van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet niet kan invoeren; dat zij betoogt dat zelfs indien de beslissing om verzoeker in ruste te stellen zou worden vernietigd, zij verplicht zou zijn dezelfde beslissing te nemen vanwege de opheffing van verzoekers tewerkstelling en door het feit dat verzoeker de minimumleeftijd bereikt heeft om op rust gesteld te worden, terwijl het personeelsreglement haar bovendien

niet toelaat haar ambtenaren ander werk te laten verrichten dan datgene waarvoor ze zijn aangeworven;

Overwegende dat wat het middel zelf betreft de verwerende partij in de eerste plaats stelt dat de beslissing om verzoeker op pensioen te stellen niet gebaseerd is op artikel 37 van het algemeen reglement voor het statutair personeel van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter, maar op het bijzonder reglement betreffende de indisponibiliteitstelling door opheffing van de betrekking, dat door verzoeker niet wordt aangevochten, niettegenstaande hij het bestaan ervan kent; dat zij in de tweede plaats stelt dat noch artikel 42 noch artikel 128 van de OCMW-wet te dezen toepasselijk is : artikel 42 niet omdat de verwerende partij een vereniging met een afzonderlijke rechts-persoonlijkheid is en zij derhalve niet kan worden gelijkgesteld met een ziekenhuis dat van een OCMW afhangt; artikel 128 niet omdat de erin neergelegde "conformeringsregel" "nauwelijks zin" heeft voor ziekenhuispersoneel dat aan een bijzonder statuut is onderworpen; het behoort tot de bevoegdheid van de organen van de vereniging om dat bijzonder statuut vast te stellen; een bevestiging van die bevoegdheid vindt men in artikel 135sexies, eerste lid, 4°, van de OCMW-wet, ingevoegd bij de ordonnantie van 22 december 1995 van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, dat de beslissingen van de plaatselijke ziekenhuisverenigingen in het tweetalig gebied Brussel-hoofdstad tot "vaststelling of wijziging van (...) de rechtspositie van het personeel" onderwerpt aan de goedkeuring van de koepelvereniging; dat die bepaling volgens de verwerende partij immers maar zin heeft indien men aanneemt dat ze impliciet aan de plaatselijke verenigingen de bevoegdheid verleent om zelf beslissingen te nemen aangaande de rechtspositie van hun personeel;

Overwegende dat de verwerende partij meer bepaald op de overwegingen van het schorsingsarrest antwoordt dat nergens blijkt dat artikel 128, § 1, van de OCMW-wet een onderscheid maakt tussen het administratief en geldelijk statuut van het personeel eensdeels en het pensioenstelsel van dat personeel anderdeels, en dat de omstandigheid dat het statuut en de pensioenregeling "achtereenvolgens" worden vermeld, niet impliceert dat het "om een onderscheid gaat met juridische gevolgen"; dat zij voorts betwist dat de regeling van de indisponibiliteitstelling van het gemeentepersoneel deel uitmaakt van de pensioenregeling van het gemeentepersoneel; dat volgens haar die regeling "traditioneel" is opgenomen in het administratief statuut van het personeel; dat zij dienaangaande verwijst naar diverse wets- en verordeningsbepalingen en naar de rechtspraak van de Raad van State volgens welke de mogelijkheid die de gemeenten putten uit de artikelen 35 en 36 van het koninklijk besluit van 26 december 1938 betreffende de pensioenregeling van het gemeentepersoneel, "een verplichting" wordt "wanneer er, terwijl de tewerkstelling opgeheven is, geen enkele andere tewerkstelling is waarin de agent herplaatst kan worden";

4.1.3. Overwegende dat verzoeker vooreerst wat de ontvankelijkheid van het middel betreft repliceert dat het middel niet gericht is tegen een onbestaande handeling, dat hij stelt dat het bijzonder reglement betreffende de indisponibiliteitstelling door opheffing van de betrekking door de raad van bestuur van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter slechts kon worden vastgesteld nadat in artikel 37, 3°, van het algemeen reglement voor het statutair personeel de mogelijkheid was ingeschreven om ambtenaren van de ziekenhuisvereniging in disponibiliteit te stellen wegens opheffing van hun betrekking : de bestreden beslissing van 27 april 1999 van de raad van bestuur waarbij verzoeker met ingang van 1 juli 1999 in ruste wordt gesteld, is derhalve wel

degelijk gestoeld op artikel 37, 3°, van het algemeen reglement voor het statutair personeel;

Overwegende dat verzoeker vervolgens betoogt dat de raad van bestuur van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter enkel een reglement betreffende de indisponibiliteitstelling van het personeel kan vaststellen voor zover de regels worden geëerbiedigd waaraan ziekenhuisverenigingen, opgericht krachtens hoofdstuk XII van de OCMW-wet, onderworpen zijn; dat te dezen het opnemen van de mogelijkheid van een indisponibiliteitstelling wegens opheffing van de betrekking in het belang van de dienst in artikel 37 van het algemeen reglement voor het statutair personeel en het vaststellen van de voorwaarden van die vorm van indisponibiliteitstelling in een bijzonder reglement, zonder dat het OCMW van Brussel en de stad Brussel hetzelfde hebben gedaan, een schending inhouden van de artikelen 42 en 128 van de OCMW-wet; dat volgens verzoeker de door de verwerende partij aangehaalde "afwijkingen" met betrekking tot het administratief toezicht op de ziekenhuisverenigingen, deze partij er niet van ontslaan de bepalingen van de OCMW-wet na te leven; dat verzoeker ten slotte erop wijst dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in de zaak A. 74.230/X-7413, die hij heeft ingeleid "ter vrijwaring van zijn recht op eenzelfde administratief en geldelijk statuut en eenzelfde pensioenregime als de personeelsleden van het OCMW van Brussel", zelf stelt dat op het ogenblik van verzoekers overplaatsing naar het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter het administratief en geldelijk statuut en het pensioenstelsel bedoeld in artikel 128, § 1, van de OCMW-wet, "identiek (waren) voor alle diensten en instellingen van het OCMW" en dat de verenigingen bedoeld in hoofdstuk XII van de OCMW-wet zich aan het voorschrift van artikel 128, § 1, van de OCMW-wet moeten houden; dat die stelling van de verwerende partij volgens verzoeker inhoudt dat zelfs

indien de regeling van de indisponibiliteitstelling van het personeel deel zou uitmaken van het administratief statuut van het personeel, wat niet het geval is, dan nog voor verzoeker dezelfde regels zouden moeten gelden als voor het statutair personeel van het OCMW van Brussel en van de stad Brussel;

4.1.4. Overwegende dat in haar laatste memorie de verwerende partij nogmaals beklemtoont dat een regeling van indisponibiliteitstelling behoort tot het administratief statuut, en niet tot de pensioenregeling van de betrokken ambtenaren; dat zij daarvoor verwijst naar een advies nr. L. 30.231/3, van 29 mei 2000, van de afdeling wetgeving van de Raad van State;

4.2.1. Overwegende wat de ontvankelijkheidsexcepties tegen het middel betreft, dat verzoeker terecht opmerkt dat zijn vervroegde pensionering slechts mogelijk was doordat hij in disponibiliteit was gesteld wegens opheffing van zijn betrekking; dat zoals bij de bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep, hiervoren werd vastgesteld, verzoeker de onwettigheid van het reglement op grond waarvan hij in disponibiliteit werd gesteld kan inroepen en dat ook doet; dat verzoeker immers wel degelijk de onwettigheid aanvoert van het bijzonder reglement betreffende het in disponibiliteit stellen door opheffing van betrekking, dat zoals vermeld onder 1.3. en 1.4. ter uitvoering van artikel 37 van het algemeen reglement voor het statutair personeel is vastgesteld, de "derde bestreden beslissing"; dat wat betreft de vraag of de opheffing van verzoekers betrekking de verwerende partij er op grond van de wet van 15 mei 1984 toe zou hebben verplicht verzoeker onmiddellijk op pensioen te stellen, dient te worden herhaald dat, zoals hiervoren onder 3.2.2. werd uiteengezet, uit de opheffing van verzoekers betrekking niet zonder meer volgt dat hij zijn functie verliest en, zo besloten moet worden dat hij niet wettig

in disponibiliteit kon worden gesteld, hij ook niet op grond daarvan op pensioen kon worden gesteld; dat de excepties om dezelfde redenen ook niet opgaan;

4.2.2. Overwegende dat krachtens artikel 128, § 1, van de OCMW-wet de personeelsleden van een vereniging bedoeld in hoofdstuk XII van deze wet onderworpen zijn aan hetzelfde administratief statuut, geldelijk statuut en pensioenstelsel en aan dezelfde bepalingen van deze wet als die welke van toepassing zijn op de personeelsleden van het centrum dat de gemeente bedient waar de zetel van de vereniging is gevestigd; dat volgens artikel 42, vijfde lid, van de OCMW-wet, het personeel van het OCMW hetzelfde administratief en geldelijk statuut geniet als dat van de gemeente waar zijn zetel is gevestigd, met dien verstande dat volgens het zesde lid de raad, onder meer, het administratief en geldelijk statuut vaststelt voor de betrekkingen die onbestaande zijn op het gemeentelijk vlak evenals dat van het personeel van het ziekenhuis; dat wat het pensioenstelsel betreft evenwel geen afwijking mogelijk is aangezien volgens het negende lid van het voornoemde artikel de wet van 25 april 1933 betreffende de pensioenregeling van het gemeentepersoneel van toepassing is op de personeelsleden van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn;

Overwegende, daargelaten de vraag of een regeling betreffende de indisponibiliteitstelling wegens opheffing van betrekking als een statutaire dan wel als een pensioenregeling moet worden beschouwd, dat uit artikel 128, § 1, van de OCMW-wet volgt dat het niet aan de vereniging toekomt die regeling vast te stellen; dat, ook indien het om een statuutregeling gaat, zij overeenkomstig artikel 128, § 1, samengelezen met artikel 42, zesde lid, van de OCMW-wet vastgesteld moet worden door de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van de

plaats waar de zetel van de vereniging is gevestigd, in casu het OCMW van Brussel;

Overwegende dat ofschoon artikel 135sexies, eerste lid, 4°, van de voornoemde wet, voor het tweetalig gebied Brussel-hoofdstad ingevoegd bij ordonnantie van 22 december 1995, ten aanzien van de ziekenhuisverenigingen van het Brussels Gewest thans de beslissingen van de plaatselijke ziekenhuisverenigingen houdende vaststelling of wijziging van de personeelsformatie en van de rechtspositie van het personeel onderwerpt aan een goedkeuringstoezicht van de koepelvereniging, zulks niet zonder meer kan inhouden dat daardoor de duidelijke en strikte regel van artikel 128, § 1, stilzwijgend is opgeheven ten aanzien van de betrokken verenigingen; dat de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie daar overigens zelfs niet van overtuigd blijkt te zijn, aangezien zij voornemens is, bij middel van een voorontwerp van ordonnantie waarover de afdeling wetgeving het door de verwerende partij aangehaalde advies L. 30.231/3 heeft uitgebracht, een bijkomende toevoeging aan de OCMW-wet aan te brengen waaruit ondubbelzinnig zou blijken dat de desbetreffende bevoegdheid aan de beheersorganen van de plaatselijke ziekenhuisvereniging wordt overgedragen; dat ter rechtvaardiging daarvoor wordt aangehaald dat over de vraag van die bevoegdheid betwistingen zouden kunnen ontstaan -welke betwistingen blijkbaar in werkelijkheid al bestonden- en zodoende het vermoeden rijst dat het de bedoeling is daarmee in te grijpen in dit en andere rechtsgedingen voor de Raad van State; dat ook de redenering volgens welke het maar logisch is dat in Brussel-hoofdstad de desbetreffende bevoegdheid stilzwijgend naar de verenigingen is overgedragen aangezien het OCMW van Brussel geen enkel ziekenhuis meer zelf beheert niet zo evident is, in aanmerking genomen dat het door de ordonnantie van 22 december 1995 ingevoegde artikel 135bis, § 1, de ziekenhuisverenigingen klasseert onder de verenigingen opgericht over-

eenkomstig de regels van hoofdstuk XII van de wet, waartoe artikel 128 behoort, dat de raad voor maatschappelijk welzijn een bestuursorgaan is samengesteld op grond van een getrapte democratische verkiezing terwijl de raad van bestuur van de vereniging die democratische legitimiteit niet of in veel geringere mate bezit en dat de omstandigheid dat één OCMW zelf geen ziekenhuis meer exploiteert bezwaarlijk als argument kan gelden voor de Brusselse OCMW's in het algemeen; dat de verwerende partij zich evenmin met goed gevolg kan beroepen op de vaststelling dat de afdeling wetgeving van de Raad van State, toen zij gevraagd werd, binnen de drie dagen, advies te verlenen over het omvangrijk ontwerp dat de ordonnantie van 22 december 1995 is geworden, niet heeft opgemerkt dat, tussen de zovele andere bepalingen, er één was waardoor aan de koepelvereniging een goedkeuringsbevoegdheid werd verleend ten aanzien van beslissingen van de plaatselijke verenigingen waarvoor deze geen bevoegdheid hadden; dat ook in de parlementaire voorbereiding tot die ordonnantie daaromtrent niets terug te vinden is;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat artikel 37 van het algemeen reglement voor het statutair personeel van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter, in zoverre het bepaalt dat een personeelslid in disponibiliteit kan worden gesteld wegens opheffing of intrekking van de betrekking in het belang van de dienst, en het bijzonder reglement, dat de voorwaarden voor die vorm van indisponibiliteitstelling heeft vastgesteld, artikel 128, § 1, van de OCMW-wet schenden; dat zij niet door de Raad van State kunnen worden toegepast overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet; dat niet wordt betwist dat noch het OCMW van Brussel noch de stad Brussel enige regeling hebben vastgesteld die een indisponibiliteitstelling wegens ambtsopheffing mogelijk maakt; dat uit het bovenstaande volgt dat de beslissing van 27 april 1999 waarbij

verzoeker met toepassing van de voornoemde regeling in ruste is gesteld ook is gevestigd; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Administratie der Pensioenen wordt afgewezen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt de beslissing van 27 april 1999 van de raad van bestuur van het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter waarbij Gaston DEDEKEN met ingang van 1 juli 1999 in ruste wordt gesteld.

Artikel 3.

De afstand van het geding wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij in tussenkomst.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig december 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,
L. HELLIN, staatsraad,
A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad,
Mevr. S. VAN AELST, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.